

ŠÉF. MILIARDÁR. VÁŠEŇ

Love to Loathe Him

NENÁVIDÍM HO A PÁČI SA MI TO

ROSA LUCAS

NENÁVIDÍM HO A PÁČI SA MI TO

ROSA LUCAS

**ZELENÝ
KOCÚR**

Z anglického originálu Rosa Lucas: Love To Loathe Him preložila Zuzana Budinská

Translation © 2026 by Zuzana Budinská
Zodpovedná redaktorka: Mgr. Anetta Letková
Jazyková korektúra: Mária Danihelová

Love to Loathe Him: © 2024 Rosa Lucas
All rights reserved.

Slovak edition © 2026 by Vydavateľstvo Zelený Kocúr s.r.o., 931 01 Šamorín,
Morušová 1950/5, Slovensko
Webová stránka: zelenykocur.sk
E-mail: redakcia@zelenykocur.sk

Návrh obálky: prettyindie.com

Grafická úprava: Design Amorandi
Grafická úprava obálky: Zsuzsi Kispál

ISBN 978-80-69010-96-3
EAN 9788069010963

Všetky práva vyhradené. Len pre vaše potešenie. Táto kniha nesmie byť znovu predávaná ani darovaná ďalším ľuďom. Ak ste si túto knihu nezakúpili alebo nebola zakúpená len pre vašu potrebu, vráťte ju a kúpte si vlastný výtlačok. Ďakujeme, že nepodporujete pirátstvo a rešpektujete nespočetné množstvo hodín, ktoré autorka strávila pri tvorbe knihy.

Tento príbeh je vymyslený. Mená, postavy, obchody, miesta a udalosti sú buď výplodom autorkinej fantázie, alebo fiktívne využitie. Akákoľvek podoba so skutočnými ľuďmi, živými či mŕtvymi, alebo skutočnými udalosťami je čisto náhodná.

Žiadna časť tejto knihy nesmie byť reprodukováaná v elektronickej ani tlačenej forme vrátane systémov na ukladanie a získavanie informácií bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľstva s výnimkou stručných citátov použitých pri recenzii knihy.

PROLÓG

Liam

Na svete žijú dva typy ľudí – tí, ktorí niekoho ovládajú, a tí, ktorí sa podvolia a nechávajú sa ovládať. Je to presne takéto jednoduché – ako čierna a biela, nič medzi tým.

Ja som sa to naučil dosť skoro – a bolo to kruté. Ak sa chcete dopracovať na vrchol, musíte mať páky na každého a vedieť si poradiť so všetkým bez výnimky. Na polovičaté riešenia zabudnite.

A práve preto mám dnes bez ohľadu na okolnosti pevne v rukách každú jednu oblasť svojho života.

Každý deň mám rozplánovaný tak, aby som využil čas čo najefektívnejšie a urobil čo najviac. Snažím sa, aby nevyšla nazmar ani minúta. Aby som dokázal podávať čo najlepší výkon a aby moje telo a moja myseľ neustále bežali na plné obrátky, prísne sa držím jedálneho lístka, ktorý som si zostavil presne podľa svojich potrieb. Peniaze investujem do viacerých oblastí a typov aktív, pričom ich aktívne riadim tak, aby mi zarábali bez ohľadu na vývoj na finančnom trhu.

No a nemôžem zabudnúť ani na vzťahy. Pod maximálnou kontrolou mám tie so zamestnancami, s obchodnými partnermi aj konkurentmi – občas motivujem a povzbudzujem, občas vystraším, občas využijem starý dobrý šarm. Som jednoducho presvedčený o tom, že účel svätí prostriedky.

Pýtate sa, ako to funguje v mojom sexuálnom živote? Vnímam ho ako obchod. Každé rande, ktoré má skončiť v posteli, naplánujem do posledného detailu tak, aby som si ho od začiatku do konca čo najviac užil a podľa možností si nespôsobil problémy.

Vyspím sa s každou, na ktorú dostanem chuť, a to kedykoľvek a akýmkoľvek spôsobom. Samozrejme, všetko nezáväzne – keď totiž človek nemá záväzky, vyhne sa zbytočným nepríjemnostiam.

A práve preto som sa dnes ocitol v podniku Berkeley Athenæum na ulici Mayfair. Je fakt nenápadný, na dverách nie je žiadny nápis ani žiadna ceduľa – ak by ste doň neplánovali ísť, prešli by ste popri ňom bez povšimnutia. Brzdy môjho Astona zaškrípu, až zastaví pri obrubníku.

„James,“ oslovím svojho šoféra, „vrátim sa tak o dve hodiny.“

„Rozumiem, pane,“ odpovie. Je slušný a spoľahlivý.

Vystúpim z auta a narovnam si sako. S vyhadzovačom sa na seba pozrieme, a keď kývnem hlavou, okamžite ustúpi a nechá ma prejsť.

Keď človek vojde do Berkeley Athenæum, akoby sa zrazu ocitol v tom najkrajšom sne nejakého šľachtica z osemnásteho storočia. Nábytok z mahagónového dreva, mramor, lustre – jednoducho dokonalá prehliadka okázalého britského luxusu, ktorú si návštevník nemôže nevšimnúť. Na stenách visia olejomaľby vysokopostavených pánov, ktorí ma prebodávajú

pohľadmi, a ich mileníek, ako keby mi chceli ukázať, kde je moje miesto.

Lenže mňa nikto nebude nikam posielat'; už nie.

V tom podniku na vás z každého rohu dýcha bohatstvo šľachty a jej stovky rokov trvajúca nadradenosť. Je to také staromódne miesto, kam človek ide s očakávaním, že tam pri krbe zbadá sedieť Sherlocka Holmesa, ako bafkajúc z fajky premýšľa.

No nedajte sa zmiasť. Za okázalými stenami Berkeley Athenæum a medzi všetkými tými bustami Shakespeara vnútri si londýnska smotánka uspokojuje svoje najtemnejšie túžby. Aby ste sa tam dostali, musíte mať tie správne známosti, tučné konto a želanie, ktoré si chcete splniť – no a ja to mám všetko.

„Dobrá večer, pán H.“ Tak ma tam volajú. Je to však v pohode, pretože niektorí ľudia ma volajú aj horšie.

Podíde ku mne jedna zo spoločníčok v priliehavých modrých šatách balansujúcich na hranici medzi eleganciou a vulgárnosťou. Naučene sa usmieva, ale jej oči sa nesmiejú. Zračí sa v nich každé jedno špinavé tajomstvo každého bohatého hajzla, ktorý v tomto podniku kedy bol – vrátane mňa.

Spoznal som ju. „Margo.“

Odvážne, no premyslene mi nechtami prechádza po hrudi a postupne sa nimi dostáva až pod golier. Mučivo pomaly mi vyzlieka sako.

„To je pre vás, pane.“ Ani neviem ako a v ruke mám zamatovú masku, ktorú mi do nej Margo vkladá dlhšie, než by bolo vhodné a profesionálne.

„Vďaka.“ Nasadím si ju a cítim to, čo vždy v tomto prípade – veľký príval adrenalínu.

Margo mierne kývne hlavou, čím mi chce dať najavo, aby som ju nasledoval, a po chvíli zmizne na konci chodby za ťažkým závesom, aký by ste očakávali skôr v knižnici.

Kráčam teda za ňou, a keď k nemu prídem, vyhadzovači po oboch jeho stranách zbystria pozornosť. „Dobrý večer, pane,“ vyhrknu zborovo.

Pozdravím ich kývnutím hlavy a odhrňam tento záves, za ktorým sa nachádza svet drahého alkoholu a cigár z dovozu, ktorý je cítiť takým silným nezameniteľným opojným pachom sexu, že sa ním človek môže udusiť.

Vitajte na mieste, kde sa schádza nemravná londýnska smotánka. Vitajte na mieste, kde tí najmocnejší muži a tie najmocnejšie ženy v meste hádžu za hlavu starostlivo budovaný imidž a dávajú voľný priebeh tým najprimitívnejším pudom.

Do Berkeley Athenæum chodia manažéri veľkých firiem, politické špičky aj tie najznámejšie osobnosti; vedia, že sa tu môžu oddávať akejkoľvek neresti, pričom majú istotu, že to, čo sa stane za múrmi tohto podniku, tu ostane.

Z rovnakého dôvodu sem chodím aj ja.

V jednej chvíli sa pri mne zastaví čašníčka, ktorej „uniformu“ tvorí niekoľko tenkých pásov látky. „To, čo zvyčajne, pán H.?“ zaševlí a pod nos mi strčí tácku s pohárikmi kvalitného alkoholu.

„Vďaka.“

Vezmem si pohárik whisky Macallan 25, tá je znamenitá. Točím ním a sledujem, ako sa táto jantárovožltá tekutina vo svetle leskne. Odpijem si, prvý glg si na chvíľu podržím na jazyku, a kým ho prehltne, vychutnávam si plnú dymovú príchuť, ktorá sa postupne otvára. V hrudi sa mi rozleje dobre známe teplo, no tú naliehavú túžbu neoslábí ani trochu.

Všimnem si tam aj jedného z ministrov, ktorému sa na kolenách hojda vysoká blondína a on jej bez hanby obchyt-

káva prsia. Keď ma tento pán zbadá a spozná, okamžite ju zo seba takmer zhodí, akoby sa chcel tváriť, že sa nič nestalo, a s úlisným úsmevom na mňa zakýva, aby som sa pridala.

So zaťatými zubami od nervozity stroho zavrtním hlavou. Ak si ten idiot myslí, že tu budeme robiť nejaké obchody, veľmi sa mýli.

Na opačnom konci miestnosti čašníčka oblečená len v kúsku čipky s koketným úsmevom ponúka dvom naoko slušným a čestným advokátom špecializujúcim sa na ľudské práva kopu kokainu doslova na striebornom podnose. Obaja ho „spotrebujú“ tak rýchlo, že si ani nevšimnú, že tá bohyňa, ktorá ich obsluhuje, je polonahá.

Masky tu máme iba na ozdobu – v nás všetkých, návštevníkoch tohto miesta, ktorí sa navzájom poznáme, totiž vzbudzujú aspoň chabý pocit zdanlivej anonymity. Kým však platíme nehorázne vysoké členské, naše malé špinavé tajomstvá sú v bezpečí.

Jedna z čašníčok sa ku mne priplichtí, jemne ma poklepká po ramene a nakloní sa ku mne: „Apartmán Alexandra je pripravený, pane. Môžete doň ísť, kedykoľvek budete chcieť.“

Dorazím škótsku a pohár položím na pult. Obzerám sa po miestnosti a zisťujem, kto tam ešte je.

Keď sa jednotlivec s cieľom dostať sa do rebríčka najbohatších ľudí Veľkej Británie týždenníka *Sunday Times* krvopotne snaží prepracovať medzi najúspešnejších podnikateľov v Londýne, nikto mu nepovie, že keď sa konečne dostane medzi 0,1 percenta najbohatších Britov, ostatní ho prestanú vidieť ako človeka a začnú vnímať len jeho moc. Tú bezohľadnú, nedotknuteľnú moc, vďaka ktorej sa s ním nikto neodváža naťahovať.

Keď ju získa, spočiatku sa vznáša na ružovom obláčiku. Každé „áno, pane“ kŕmi tú príšeru v jeho vnútri. No jedného

dňa pocíti... prázdnotu. Zrazu nemusí o nič bojovať, zrazu nečelí žiadnym skutočným výzvam, zrazu v ňom nič nevyvolá radosť ani vzrušenie.

Mocný človek maká do zodratia, aby bol najlepší, aby hviezdil v každej zasadačke, aby na každom dôležitom obede s niekým vplyvným dohodol čo najlepší obchod. Mocný človek okolo seba roky buduje nepreniknuteľnú pevnosť úspechu, no raz si uvedomí, že jediný hlupák v nej je on sám.

Niekedy sa však aj najmocnejší muž musí skloniť pred ženou, ktorá vie, ako využiť svoju silu, a ktorá sa nebojí presvedčiť ho, že je úplne mimo, tak aby jej to zožral, stotožnil sa s tým a ešte sa mu to aj páčilo.

A v čom je irónia v mojom prípade? Nedokázala by to akákoľvek žena, ktorá by ma naozaj spoznala a zistila, aký som. Bránilo by jej v tom moje spoločenské postavenie, moja povesť aj množstvo peňazí na mojom účte.

Ja potrebujem ženu, ktorá by mi bola rovnocenná, ktorá by si stála za svojím, aj keby som sa ju snažil presvedčiť o svojej pravde, ktorá by ma dokázala uzemniť a nevnímala by moje úspechy ako prekážky, ale výzvy.

No a práve preto chodím sem do Berkeley Athenæum. To je totiž jediné miesto, pred ktorého dverami môžem z pliec zhodiť celú tú ťarchu impéria, ktoré som si vybudoval, a v ktorom môžem byť aspoň na chvíľu skutočným mužom; mužom s potrebami a túžbami, ktoré som si zatiaľ úplne... nenaplnil.

Práve tu, kde si predstavujem, že ma nikto nepozná, sa môžem celkom uvoľniť a na niekoľko krásnych minút sa nechať ovládať.

A to, dopekla, občas fakt potrebujem.

Pohľadom blúdím po miestnosti a skenujem masu pohybujúcich sa tiel, pričom zároveň načúvam smiechu vyvolanému alkoholovým opojením.

Odrazu sa však zarazím – zbadám totiž tvár človeka, ktorého by som v Berkeley Athenæum nečakal. Nepříjemne ma to prekvapí. Tak to je v riti! Je to naozaj...?

Fajn, fajn, fajn. Toto nebolo na mojej bingo kartičke. Na tvári má síce masku, no tie črty by som rozpoznal aj na kilometre.

Tým, že sem prišiel, sa zahráva s ohňom.

Myslím, že táto noc bude ešte zaujímavejšia, ako sa spomiatku zdalo.

1. KAPITOLA

Gemma

Podelím sa s vami o jednu bezvýznamnú, no zaujímavú informáciu; približne štyri percentá populácie sú sociopati. No my v investičnej firme Ashbury Thornton sa snažíme byť tí najlepší z najlepších, čo znamená, že sociopatov je u nás viac ako inde. Každý deň hľadáme dravých a bezohľadných obchodníkov. Pre mňa to platí obzvlášť, pretože vediem oddelenie ľudských zdrojov – možno teda povedať, že „lov“ takýchto malých milých psychopatov mám v popise práce.

Deň čo deň sa doťahujem s ľuďmi, ktorí nemajú nikdy dosť a za nové rolexky by hoci aj sotili svoju babku pod poriadne rozbehnuté auto. Vlastne nie – obetovali by ju až za hodinky značky Patek Philippe, ale chápete, čo tým chcem povedať.

Chladná a nedotklivá mrcha je dokonca aj moja rozkošná mačička.

No viete, kto je najväčší a najhorší sociopat?

Ten chlap s iskričkami vo svojich krásnych hnedých očiach, ktorý ma práve prebodáva pohľadom cez sklenú stenu svojej nóbl kancelárie alebo – ako hovorím – akvária.

Je to Liam Dokážem-rozplakať-dospelých-chlapov-ako-deti McLaren, jeden z najbezohľadnejších londýnskych finančných žralokov a šéf firmy Ashbury Thornton. Keď jeho meno niekto vysloví hoci len šeptom, aj ten najdrsnejší obchodník sa od strachu poserie.

Mimochodom, ja ho stále volám pán McLaren; ako keby sme boli v nejakom seriáli z kancelárskeho prostredia zo sedemdesiatych rokov. Je to už odvtedy, ako som u neho bola na pracovnom pohovore, kde ma ani raz nezastavil a neopravil, ani raz mi nepovedal: „Pokojne ma volajte Liam.“ Pán McLaren som ho oslovila aj v prvý deň v novej práci, pričom som si myslela, že ma milo privíta slovami ako: „Volajte ma Liam a vitajte!“ Dočkala som sa však len jeho typického zachmúreného výrazu.

Na tú jeho krásnu tváričku mám zo svojej kancelárie na strategickom mieste priamo oproti miestnosti, kde sa robí väčšina obchodov, na tridsiatom piatom poschodí neustále priamy výhľad. Neustále.

Mať kanceláriu s očarujúcim výhľadom na Temžu je nepochybne výhoda za každých okolností. Ak však človek v práci robí kolegom aj psychoterapeuta a zároveň oznamuje všetky zlé správy, je to doslova nevyhnutnosť.

Prudko vstanem zo stoličky a s telefónom na uchu, nevyberane kritizujúc tých neschopných náborárov, ktorých mám na linke, sa predieram davom kričiacich chlapov v oblekoch. V jednej chvíli si všimnem, ako na mňa zo svojho akvária uprene hľadí rozladený McLaren. Je rozvalený na svojom koženom tróne, ruky má zložené za hlavou a na okraji jeho stola sedí ako poslušný psík jeho výkonný asistent Ollie.

Automaticky sa usmejem, aby som mu dala najavo, že som pripravená na všetko. Za tie roky, čo pod ním robím, som sa tento odvážny úsmev naučila dokonale – je to totiž jediný spôsob, ako to s ľuďmi ako on vydržať a prežiť to v zdraví. Najdôležitejšie je nedať pred nimi ani náznakom najavo neistotu, slabosť alebo strach.

Ako som už spomínala, McLaren je neskutočne sexi – má iskričky v očiach, ostrú sánku a svaly tvrdé ako skala. Lenže toto všetko je maska, kostým, akási návnada, ktorou láka nič netušiace obete, ktoré následne roztrhá na franforce. Matka príroda je fakt sviňa – ako môže dopustiť, že tie najkrajšie tvory sú zároveň najnebezpečnejšie? Veď si len predstavte mäsožravé rastliny či tie roztomilé malé žabky, ktoré môžu človeka zabiť jedným obliznutím.

A tento hajzel nie je výnimka.

Dámy, nedajte sa oklamať.

Pod tou krásnou fasádou sa skrýva čierna duša hnusného bastarda.

Keď tak sledujem, ako sa okolo neho krútia nové kolegyně, musím sa smiať. Ako šéfka personálneho som priamou svedkyňou toho, ako sa im výraz na tvári z „tohto adonisa chcem dostať“ v okamihu zmení na „doriti, tento debil ma vyhodí ešte skôr, ako stihnem ísť ráno na záchod“.

McLaren kývne smerom ku mne bradou, akoby som bola nejaká neposlušná školáčka, aby som k nemu prišla.

Ukončím teda hovor a mimovoľne si narovnam aj tak dokonale vyzerajúce sako. Zhlboka sa nadýchnem a vykročím do jeho kancelárie.

„Sadnite si,“ vyzve ma stále s rukami založenými za hlavou. Košeľa sa mu napína na hrudi tak, že mám pocit, ako keby mu mal pri najbližšom hlbokom nádychu odletieť gombík

a trafiť ma rovno do oka. Uvažujem, či sa musí veľmi ovládať, aby mi nevykrútil krk.

Tep sa mi zrýchľuje a v duchu si strelím poriadnu facku. Päť rokov. Päť posratých rokov a mňa zakaždým, keď sa ten chlap na mňa pozrie, strasie, akoby som sa chytila kábla pod prúdom.

„Koho to tu máme? Našu krásnu Gemmu,“ vyzlieka ma pohľadom Ollie.

„Ollie,“ odseknem a sadnem si.

„Užili ste si dovolenku, pane?“ opýtam sa McLarena. Počula som, že bol na nejakej drsnej a náročnej výprave na severnom póle. Ako ho poznám, najlepšie si oddýchne, keď sa naťahuje s ľadovými medveďmi a musí piť vlastný moč, pretože nič iné na pitie nemá.

„Áno.“ V tejto chvíli sa nezáväzná konverzácia končí. „Ale potom som sa vrátil do práce a hneď je tu problém s náborom nových zamestnancov.“ Rozpráva s čoraz silnejším yorkshirským prízvukom a používa čoraz tvrdšie slová. Do prízvuku, ako má Ned Stark z *Hier o tróny*, prepína vždy, keď je vytočený. „Tak mi teda povedzte, čo sa deje. Dnes ráno tu malo byť tridsať nových ľudí. A keďže základné počtové úkony okrem mnohých iných vecí ovládam dosť dobre, je mi jasné, že pri polovici stolov nikto nesedí a akurát na ne sadá prach. Čo sa stalo? Čo sa tí, ktorí chýbajú, vyparili?“

Mrvím sa v kresle a prekladám si jednu nohu cez druhú a opačne. „Som si toho vedomá, pane. So svojím tímom na tom makáme deň aj noc. Tých najšikovnejších teraz aktívne hľadáme už po celom svete.“

No a hľadáme ich tak aktívne, že nechýba veľa a vydajú voči nám zákaz priblíženia a potenciálne „obete“ sa pred nami začnú skrývať.

„Snažte sa ešte viac,“ zavrčí, čím odhalí zuby ako z reklamy na zubnú pastu. „Tie miesta mali byť obsadené už minulý týždeň. Ak ste sa teda nenaučili cestovať v čase, totálne ste to pokašľali.“

Snažím sa potlačiť nutkanie navrhnuť mu, aby svoju potrebu neustále naberať nových ľudí trochu krotil. Vyhovieť jeho maximalistickým požiadavkám dokáže len veľmi málo bezohľadných finančných žralokov, takže zháňať stále nových je poriadna makačka. Niečo mi však vraví, že mi túto výhovorku nezožerie.

Tak radšej nahodím svoj naučený úsmev, ktorý vyjadruje napoly odvahu a napoly zámer druhú stranu oklamať. „Som si istá, že potrebný počet nových zamestnancov sa nám čoskoro podarí nájsť.“

A to aj keby som za tie prázdne pracovné stoly mala posadiť kartónové makety Jordana Belforta, známeho brokera.

McLaren sa nakloní dopredu, laktami sa oprie o stôl a ja zacítim jeho parfum. „Toto je neprijateľné. Tie miesta mali byť obsadené už dávno. Nie ste najlepšie zarábajúca hlavná personalistka v Londýne len tak pre nič, za nič. Teraz dokážte, že si svoj plat zaslúžite.“

Je fakt nasratý. Asi sa dnes ráno nezobudil so supermodelkou vedľa seba.

No hoci to priznávam veľmi nerada, ten chlap má pravdu. V akejkoľvek inej firme by som mala šťastie, ak by som zarábala polovicu toho, čo v Ashbury Thornton. Daňou za slušný plat je však to, že som v neustálom strese a v podstate nemám súkromný život.

Ešte neskončil. „Zvýšenie rozpočtu som vám podpísal vždy, keď ste ma požiadali. Znovu vás teda prosím, aby ste mi túto situáciu vysvetlili – prečo tu, doriti, vidím polovicu stolov neobsadených?“

Vlastne je neobsadená zhruba štvrtina, ale keďže má zlú náladu, radšej si zahryznem do jazyka.

„No tak, Gemma, spamätaj sa,“ pridá sa aj Ollie, ktorý si zjavne myslí, že pomáha. „Ako môžeme plniť svoje ciele, keď máme málo ľudí?“

Prižmúrim oči. McLaren má ako riaditeľ tichú, no hrozi-vú autoritu a na rozdiel od neho Ollie je ako nepredvídateľná časovaná bomba, ktorá môže kedykoľvek vybuchnúť – v jed-nej chvíli zo seba chrlí oplzlé vtipy, no keď sa na neho nejaký chudák stážista hoci len nepekne pozrie, je schopný v sekun-de začať trieskať pästami do automatu. Taký bežný manažér v našej firme.

„Viacerí vhodní kandidáti, ktorých sme oslovili, našu ponuku odmietli,“ načrtnem opatrne. „Vraj sa im nepáči pra-covná atmosféra u nás.“

„Nepáči sa im pracovná atmosféra?“ spýta sa McLa-ren, akoby to slovné spojenie počul prvýkrát. „Ponúkame zďaleka najlepšie platové podmienky a výhody v meste. Ľudia by sa mali o to, aby u nás mohli pracovať, biť.“ Znie pomerne pokojne, no ja z tónu jeho hlasu vycítim, že sa mi vyhráža. „Tak sa mi zdá, že sa zameriavate na nesprávnych ľudí.“

Snažím sa pôsobiť ako chladná profesionálka vystrihnu-tá z profilu na LinkedIn. No pod tým dokonale vyžehleným sakom a precízne naneseným rúžom som asi tak dve sekun-dy od toho, aby som preskočila ten stôl, chytila ho pod tým hrubým krkom a...

Vlastne ešte neviem.

Pravda je taká, že za päť rokov, čo robím v Ashbury Thornton, som sa ešte nenamakala viac ako za posledných šesť mesiacov. Za všetko hovorí, že aj „pohodový“ pracovný deň tu znamená sedieť za stolom minimálne desať hodín.

My z Ashbury Thornton robíme na maximálny výkon a neberieme ohľad na nič a nikoho. Obchádzame krachujúce firmy, odkupujeme ich a začneme v nich realizovať „reštrukturalizáciu“, čím myslím, že vyhodíme polovicu zamestnancov, rozpredáme celý majetok a vyžmýkame z toho, čo sa dá. Je to rovnako príjemné, ako to znie.

Lenže McLaren akoby mal v poslednom čase vo svojom svalnatom zadku raketu. Inak povedané, správa sa ako posadnutý blázon; povedala by som, že ten chlap sa dozvedel, že mu ostáva už len pol roka života. To, ako sa správa, je nezvyčajné aj na jeho pomery.

Narastajúci hnev sa snažím zakryť naučeným kameným výrazom. „Verte mi, že sa sústreďíme na ľudí so schopnosťami, aké potrebujeme. Potenciálnych kandidátov si vyberáme naozaj dôsledne a s cieľom rozpoznať a prilákať tých najšikovnejších. To sa však nedá zo dňa na deň, vyžaduje si to nejaký čas.“

Neukázať pred ním ani náznak slabosti som sa naučila vďaka vlastným chybám – nie však potom, keď bývalého šéfa marketingu zvozil tak, že mal z toho psychické problémy a musel si dať načas pauzu. Posledné, čo o ňom viem, je, že sa vydal do Himalájí „hľadať sám seba“ a opäť poskladať tie zvyšky zdravého rozumu, ktoré mu po spolupráci s McLarenom ešte ostali.

„Uvedomujete si, koľko ma tie neobsadené miesta stoja?“ Liam zovrie v ruke pero, akoby si na ňom chcel vybiť hnev, ktorý v ňom vyvolávam; zvierá ho tak silno, až mám pocit, že z neho každú chvíľu začne tiecť atrament.

„Pane, situácia nie je čierno-biela, ako si asi myslíte.“

„Situácia je taká, ako poviem ja,“ zavrčí. „Ja sa riadim číslami. A čísla momentálne ukazujú, že sme v poriadnych sračkách. Minuli ste celý majland, a aj tak nám stále chýba

polovica zamestnancov, ktorých potrebujeme. To je zlyhanie. Skúste teda navrhnúť, ako túto nepríjemnú situáciu vyriešiť.“

„Ľudí so skúsenosťami na úrovni, akú hľadáme, je ako šafranu – asi jedno percento z tých už aj tak výnimočne šikovných. A navyše... mimoriadne veľa energie a trpezlivosti si vyžaduje držať na uzde náladových jedincov, ktorých tu máme už dnes,“ hovorím stále diplomaticky, no rázne.

Ollie drzo prevráti oči; ako keby som nevravela o vážnom probléme, ale o Sarahinom nedávnom zväčšení prs.

Venujem mu svoj najchladnejší úsmev. „Napríklad Brandon chcel včera vyhodiť stoličku z okna.“

Ten idiot sa na tom zasmee. „Ale veď na tom okne nie je ani škrabanec. Ten chlap sa len potreboval trochu uvoľniť. Môžeme mu dať nejakú antistresovú loptičku alebo niečo také.“ Zase sa uškrnie. „Brandon nám minulý rok zarobil päťdesiat melónov. Ak si chce prerobiť kanceláriu, ja som za.“

Usilujem sa odolať nutkaniu plesnúť si po čele. Niekoľkokrát. „Pochybujem, že naša poisťovňa to pochopí. Myslím si, že kým Brandon nedokáže, že sa vie správať, mali by sme mu vziať časť príplatku.“ Zniem ako učiteľka v materskej škole, čo vlastne celkom sedí – teda až na to, že moji žiaci nosia obleky a kostýmy značky Armani a svoje vreckové prešňupú.

„Gemma, ty sa staraj o to, aby si čím skôr zohnala ľudí, ktorí nám ešte chýbajú,“ utrúsi až nepríjemne povýšeneckým tónom Ollie.

„Na správanie zamestnancov dohliada v prvom rade personálne,“ odsekнем. Drzáň drzý.

Keď McLaren prebodne svojho asistenta pohľadom, trochu sa mi uľaví. „Pokiaľ viem, nevedieme nejaký posratý cirкус, ale investičnú firmu.“

Ollie sa zachmúri; očividne ho poriadne škrie, že ho šéf uzemnil pred obvyčajnou personalistkou. „Jasné, šéfe.“

„Ešte niečo?“ McLaren na neho pozrie so zdvihnutým obočím. Túto jeho grimasu veľmi dobre poznám – dáva tak svojmu komunikačnému partnerovi nenápadne najavo, aby hneď odpálil.

„Nie, šéfe,“ povie Ollie a pomaly sa odoberie z jeho kancelárie. Dvere za ním ticho cvaknú.

Síce ho veľmi nemusím, no to, ako sa mi rozbúcha srdce, keď ostanem s McLarenom sama, si nemôžem nevšimnúť.

Ostali sme spolu sami.

Mám pocit, akoby sa v jeho kancelárii oteplilo minimálne o desať stupňov.

Poškriabe sa na sánke, pričom zo mňa nespúšťa zrak. Úprimne, má tak ostro rezané črty tváre, až sa čudujem, že si nimi nerozreže vankúš. „Okej, s Brandonom to vyriešim ja. Postarám sa o to, aby si to najbližšie, keď bude mať chuť urobiť ďalšiu takúto kolosálnu sprostosť, dvakrát rozmyslel.“

Už ani nepočítam, koľkokrát ma niekto poprosil, aby som privrela oči nad nevhodným správaním nejakého „génia“ z Ashbury Thornton. Ollie takéto správanie nielenže toleruje, ale zaň dotýčnych ešte aj chváli, no a McLaren ich akurát medzi štyrmi očami napomenie. Toto je jedna z vecí, ktoré na práci v tejto firme najviac neznášam – takýto prístup totiž zásadne podrýva autoritu personálneho oddelenia.

„Pri všetkej úcte, pane, problém nie je len s Brandonom,“ pokračujem. „Ako to v Ashbury Thornton funguje, sa nám začína vymykať spod kontroly, a to aj keď vezmeme do úvahy naše pomerne benevolentné pravidlá. Keď tu dospelý chlap rozhadzuje nábytok a nikto na to nič nepovie, máme dosť veľký problém.“

Prudko vydýchne tým dokonale tvarovaným orlím nosom – na tom si dal Boh mimoriadne záležať.

Rovnako ako pri každom našom stretnutí sa ani teraz nedokážem zbaviť pocitu, že mi každú chvíľu povie: „Zbaľte si svoje haraburdy, máte padáka.“ Možno sa dokonca zmení na Alana Sugara, ktorý vystupuje aj ako šéf v americkej realite šou Učeni, kde je známy veľmi tvrdým prístupom k súťažiacim, a ukáže na mňa tým svojim dlhým ukazovákom, akoby sme sa ocitli v nejakej zvrátenej verzii tejto šou.

„Dobre. Spíšte zoznam najpálčivejších problémov v súvislosti s fungovaním firmy a prostredím v nej. Ja sa na ne pozriem a nastavím nové pravidlá. Ale do zajtrajšieho večera mi musíte predložiť dokonalý plán, ako urýchliť nábor nových zamestnancov. Je mi jedno, či budete na jeho realizáciu potrebovať viac peňazí, viac ľudí alebo priniesť ľudskú obeť. Jednoducho to musíte zvládnuť.“

S výrazom profesionálky prikývnem: „Rozumiem.“

„Dobre.“ Jeho zmyselné pery sa skrútia do ostrého nahnevaneho úškrnu. „Ešte niečo. Preložte tú celofiremnú poradu na piatok, niečo mi do toho prišlo.“

Zatnem zuby. Vraví to tak, akoby ma nežiadal zmeniť plán práce stoviek prepracovaných, preplatených a od kofeínu závislých šibnutých finančníkov, ale presunúť kvet v kvetináci. Vzhľadom na to, že McLaren zase zdvihol obočie do toho hrozivého oblúku, musím na svojich hereckých schopnostiach zjavne popracovať. „Máte s tým nejaký problém, Gemma?“

„Nie, pane,“ odvetím chladne. „Považujte to za vybavené. Aktualizované pozvánky pošlem všetkým do hodiny.“ Každý deň sa idem zodrať, aby som dokázala splniť to nekonečno povinností, no vždy na ďalší deň ráno sa na mňa už pri prvom dúšku kávy zrúti nová pohroma.

Napríklad včera ráno som z dlažby na toaletách dvíhala stážistku, ktorej po tvári stekali čierne slzy od rozmazanej

maskary, pričom spochybňovala všetky svoje rozhodnutia, ktoré ju do Ashbury Thornton priviedli.

No a poobede som zase musela zavolať ochrankárov, aby odniesli jedného zo začínajúcich analytikov, ktorý po troch dňoch, keď v zúfalej snahe stihnúť nereálny termín fíčal na kokse, od únavy zaspal na svojom pracovnom stole.

Teraz musím splniť ďalší McLarenov sadistický rozmar a do dvadsiatich štyroch hodín preložiť celofiremnú poradu.

No zvládnem to. Zvládnem to ako všetko. Zvládnem to, aj keby som pri tom mala vypustiť dušu, čo sa v tomto prípade vlastne možno aj stane.

„To je všetko,“ odbije ma a otočí sa k obrazovke počítača. Pravdepodobne sa zase pozerá na svoju krásnu tvár.

Stojím tam ako taká malá vojačka, ktorou vlastne aj som, a nahodím svoj naučený úsmev. Takto to totiž chodí, keď človek robí s veľkými hráčmi; zatne zuby, navlečie sa do kostýmu Supermana a nájde spôsob, ako vytrvať.

„Nech sa vám dnes darí, pane,“ zaševelím sladko.

Ty nevďačný, sadistický, bezcitný hajzel, vravím si v duchu, pretože jediné, čo mi v niektoré dni bráni vyhodiť stoličku von oknom, je nadávať mu aspoň v bezpečí svojho vnútra.